

## Arrest

nr. 187 582 van 24 mei 2017  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die *loco* advocaat J. DOCQUIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U bent een Irakees staatsburger, geboren op 21 oktober 1985. U bent afkomstig uit Bagdad, waar u samen met uw beide ouders, uw zus, uw vrouw en uw kinderen in de Saydiyah wijk woonde. U bent een soennitische moslim van Arabische origine.*

*U werkte sinds november 2012 voor het Iraakse leger. U was ongeveer vier maanden tewerkgesteld in Trebil, dat ligt aan de grens met Jordanië. Daarna werd u tewerk gesteld op de legerbasis van de luchthaven van Bagdad. U was tewerk gesteld als administratief bediende en moest bijhouden welke goederen er allemaal binnen kwamen. U merkte dat er civiele wagens eveneens brandstof kwamen ophalen en met de brandstof de legerbasis verlieten. Dit gebeurde verschillende keren. Een van deze keren hield u een van de auto's tegen en vroeg u de chauffeur waarom hij de brandstof meenam. Hij verklaarde dat hij een akkoord had met uw baas. U geloofde hem echter niet, waarop hij uw overste,*

*luitenant-kolonel M.M.M. belde. Uw overste vertelde u dat u deze persoon moest door laten. U liet deze persoon door, maar achtervolgde hem een tijdje tot u zag dat hij de olie overgoot in een andere tanker. Op deze manier kwam u te weten dat deze olie werd doorverkocht.*

*Vier of vijf maanden na dit incident merkte u dat u uw loon nog niet had gekregen terwijl al uw collega's hun loon al wel hadden ontvangen. U informeerde bij uw kapitein, A. hoe dit kwam. Via enkele van zijn connecties kwam hij te weten dat u was overgeplaatst naar de legerbasis in Falluja. Nadat u dit te weten kwam ging u langs bij uw overste M.M.. Hij verklaarde u dat u inderdaad was overgeplaatst naar Falluja en gaf u hiervan een document. Hij vertelde u dat u een week verlof kreeg en dat u daarna in Falluja werd verwacht. Na deze week ging u in burgerkledij naar Falluja. U verklaarde dat u uw loon nog niet gekregen had op uw vorige basis en vroeg of u uw loon daar kon krijgen en een dag later mocht beginnen omdat u nog enkele betalingen in orde moest brengen. Diezelfde dag keerde u terug naar huis en ging u niet werken. Ongeveer een week tot tien dagen later contacteerde kapitein A. u met de boodschap dat u terug moest gaan werken. Die avond kwam A. eveneens langs u thuis om u te overtuigen weer te komen werken. Hij wist u te overtuigen met het feit dat uw overplaatsing naar Falluja ongedaan zou worden en dat u weer op de basis in Bagdad mocht komen werken.*

*De volgende dag ging u weer werken in de luchthaven van Bagdad. Bij aankomst werd u onmiddellijk tegen gehouden door drie soldaten en werd u opgesloten in de telecommunicatieruimte van de basis. Hier werd u gedurende een week vast gehouden. Deze drie soldaten sloegen u in opdracht van M.M. en vroegen u waarom u niet naar Falluja was gegaan.*

*Na een week werd u naar een grote zaal gebracht waar verschillende mensen aanwezig waren. Hier moest u beloven dat u naar de legerbasis in Falluja zou gaan om daar te gaan werken, moest u telefoneren met een verantwoordelijke uit Falluja en moest u hem beloven dat u daar zou gaan werken. Kapitein A. kreeg de opdracht om u tot Falluja te brengen. A. zette u af in Abu Ghreib en liet u beloven om zelf verder te gaan naar Falluja. U ging echter niet naar Falluja, maar keerde terug naar huis.*

*Na twee weken werd u gecontacteerd door twee van uw collega's die pretendeerden u te willen helpen. Zij kwamen langs bij u thuis en vielen u aan. U geraakte gewond aan uw hand en aan uw schouder. Gezien hierbij oproer ontstond slaagden deze twee collega's niet in hun opzet om u te vermoorden en moesten zij vluchten. U bleef hierna nog enkele weken ondergedoken in Bagdad. Hierna vluchtte u naar Erbil samen met uw ouders, uw vrouw en uw kinderen. U bleef er zeven tot tien dagen en keerde vervolgens terug naar Bagdad.*

*Na twee dagen in Bagdad te hebben verbleven, verliet u Irak via de luchthaven van Bagdad, op 6 augustus 2015. Via Turkije, Griekenland en de Balkanroute reisde u naar Europa. U kwam in België aan op 24 augustus 2015 en vroeg asiel aan op 26 augustus 2015.*

*Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw paspoort, het paspoort van uw vrouw en kinderen, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw en kinderen, uw rijbewijs, uw rantsoenkaart, uw kieskaart, uw nationaliteitsbewijs, de identiteitskaarten van uw beide ouders, een medisch attest en verschillende foto's, een badge van uw werk, een attest van tewerkstelling in Trebil en een attest van uw overplaatsing naar Falluja, een USB stick met daarop een filmpje, een document van uw opvangcentrum, een arrest van het 'Court Nationale du Droit d'Asile', en de overlijdensakte van uw vader die een natuurlijke dood stierf.*

## **B. Motivering**

*Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het CGVS besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus noch, voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade loopt.*

*U beroept zich op een vrees voor vervolging op basis van dreigementen die u ontving van uw overste luitenantkolonel M.M., die lid was van de sjiiitische milities (CGVS p. 10). U vreest dat u bij terugkeer naar Irak gedood zal worden door uw overste omwille van het feit dat u de corruptie die hij pleegde, aan het licht had proberen te brengen. U verklaarde eveneens dat er in Irak een rechtszaak tegen u was aangespannen en dat er een aanhoudingsbevel op uw naam was (CGVS vragenlijst 3.1).*

*De door u geschetste gang van zaken en aangehaalde incidenten zijn niet geloofwaardig noch overtuigend.*

*Om te beginnen legde u vage en inconsistente verklaringen af omtrent wie allemaal op de hoogte was van de corruptie die uw overste pleegde. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u en uw collega F. de enige waren die wisten van de corruptie die uw overste pleegde (CGVS p. 11). Later stelde u dan weer dat iedereen van uw collega's hiervan op de hoogte was (CGVS p. 12). Gezien u bedreigd werd omwille van het feit dat u op de hoogte was van deze corruptie, lijkt het dan ook relevant dat u op de hoogte zou zijn over wie van uw collega's hierover eveneens wist. Het feit dat u zulke inconsistente verklaringen hierover aflegt, doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.*

*U verklaarde dat u na uw week gevangenschap alvorens uw vrijlating naar een grote zaal werd geleid waar verschillende personen aanwezig waren. U moest beloven aan degenen aanwezig dat u in Falluja*

*zou gaan werken en telefoneerde eveneens met een overste uit Falluja die u uw verontschuldiging moest aanbieden (CGVS p. 14). U legt echter inconsistente verklaringen af omtrent de personen die tijdens uw vrijlating aanwezig waren. Zo verklaarde u initieel dat u naar een grote zaal werd gebracht waar M. en nog een paar mensen aanwezig waren (CGVS p. 14). Wanneer u later gevraagd werd wie precies allemaal aanwezig was tijdens uw vrijlating, noemde u drie namen van collega's. Vervolgens verklaarde u dat luitenant-kolonel M. niet aanwezig was in de kamer (CGVS p. 15). Gezien M. degene was die achter uw arrestatie en foltering zat en gezien uw vrijlating geen detail betreft, maar een kernelement uit uw relaas vormt waarvan bovendien aangenomen kan worden dat zulke gebeurtenis als het ware in het geheugen van deze persoon gegrift staat, kan dan ook van u verwacht worden dat u zou weten of uw vervolger al dan niet tijdens uw vrijlating aanwezig was. Het feit dat u hier zulke inconsistente verklaringen over aflegt doet ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.*

*Bovendien blijkt uw gedrag na uw arrestatie op de luchthaven van Bagdad weinig in overeenstemming te zijn met de door u ingeroepen vrees. Zo verklaarde u dat u moest beloven aan de commissie die u na uw week gevangenschap vrijliet, dat u naar Falluja zou gaan. U beloofde eveneens aan een overste in Falluja dat u daar zou komen werken. U liet echter na naar Falluja te gaan en keerde terug naar huis toen u hiervoor de kans kreeg (CGVS p. 9). Gezien u wist dat uw overste M. u uit de weg wou ruimen – hij had dit immers uitdrukkelijk tegen u vermeld (CGVS p. 11) - en u om deze reden naar Falluja wou sturen en gezien u net hiervoor een week werd vastgehouden, ondervraagd en geslagen op bevel van luitenant kolonel M. net omwille van het feit dat u niet naar Falluja was terug gekeerd lijkt het weinig geloofwaardig dat u, nadat u nipt kon ontsnappen aan een overplaatsing naar Falluja, gewoon terug naar huis zou keren. Het feit dat u, nadat u reeds op ernstige wijze was vervolgd, gewoon naar huis keerde - waar uw vervolgers u makkelijk konden vinden -, en u niet meer voorzorgsmaatregelen nam dan gewoon binnen te blijven (CGVS p. 9), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.*

*U verklaarde dat u na de moordpoging door uw collega's O. en H. nog enkele weken in Bagdad bleef, waarbij u zich telkens op een andere plaatsen verschool. Vervolgens vluchtte u naar Erbil (CGVS p. 9). U keerde vanuit Erbil terug naar Bagdad, vanwaar u Irak verliet met het vliegtuig (DVZ). De verklaringen die u aflegde over uw verblijf in Erbil en de redenen voor uw terugkeer naar Bagdad zijn echter inconsistent en weinig aannemelijk. U verklaarde initieel dat uw vrouw uw paspoort had aangevraagd op het moment dat u in Erbil verbleef. Zij gaf geld aan een tussenpersoon die paspoorten voor u en voor uw familie regelde. Uw vrouw bracht u uw paspoort in Erbil (CGVS p. 7). Gezien uw paspoort echter werd uitgegeven op 16 juli 2015 in Bagdad en u beweerde in Erbil te zijn eind juli (u vertrok immers uit Bagdad op 6 augustus 2015, verbleef hiervoor twee dagen in Bagdad en verbleef hiervoor zeven tot tien dagen in Erbil; zie CGVS p. 8, 10, 15), zou u op het moment van uitgave van uw paspoort nog zelf in Bagdad hebben verbleven, in tegenstelling tot uw bewering dat u toen in Erbil was. Deze vaststelling ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw beweringen omtrent uw onderduiken. Bovendien verklaarde u later (CGVS p. 16) dat uw vrouw en uw familie samen met u naar Erbil zouden zijn gekomen. Na drie dagen, op het moment dat u van plan was Irak te verlaten, zouden zij weer naar Bagdad zijn vertrokken. Uw vrouw zou echter per ongeluk uw paspoort mee terug naar Bagdad genomen hebben, wat erop wijst dat u uw paspoort reeds bij u zou hebben gehad op het moment dat u naar Erbil ging, hetgeen niet te rijmen valt met uw eerdere hierboven aangehaalde bewering omtrent het bekomen van uw paspoort. Deze verschillende versies van uw verhaal zijn niet consistent. Uw vlucht uit Irak is geen detail maar behoort tot de kernelementen van uw relaas. Het feit dat u hier zulke inconsistente verklaringen over aflegt doet ten zeerste afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.*

*Bovendien lijken uw verklaringen over de reden voor uw terugkeer naar Bagdad weinig aannemelijk. U verklaarde dat u terugkeerde naar Bagdad omdat u uw paspoort op geen andere manier tot bij u kreeg. Een neef zou uw paspoort tot bij u in Erbil brengen, maar slaagde hier niet in. U besliste dan maar om naar Bagdad te gaan om zelf uw paspoort te gaan halen en vandaar te vertrekken (CGVS p. 16). Deze uitleg lijkt echter weinig aannemelijk. U werd op dat moment vervolgd door uw overste M. die u reeds op verschillende manieren om het leven had proberen te brengen. Het feit dat u niet meer moeite doet uw paspoort op een andere manier te verkrijgen en vrijwillig terugkeert naar Bagdad, waar u reeds eerder slachtoffer werd van een moordaanslag doet ten zeerste afbreuk aan uw relaas. U verklaarde immers zelf dat u naar Erbil vluchtte omdat het daar veiliger was (CGVS p. 10). Het lijkt dan ook weinig waarschijnlijk dat u zou terugkeren naar Bagdad.*

*Daarenboven blijkt dat u vanuit Bagdad het vliegtuig naar Turkije nam. Gezien uw vervolger luitenant kolonel van rang was en werkte op luchthaven van Bagdad, lijkt het weinig waarschijnlijk dat u als soldaat op de vlucht het risico zou lopen opgepakt te worden door een internationale vlucht vanuit de luchthaven van Bagdad te nemen. Bovendien is het ten zeerste opmerkelijk dat, indien u werkelijk door uw overste werd gevisieerd, die daarenboven lid was van sjiiitische milities en wiens bedoeling het was*

om u te doden, u zonder problemen uw woning en stad kon verlaten om naar Erbil te vluchten, u vervolgens zonder problemen kon terugkeren naar Bagdad om vanuit de luchthaven van Bagdad naar Turkije te vliegen. Er kan immers van uw overste, die banden had bij zowel de sjjiitische milities als het leger, verwacht worden dat hij doortastender tewerk zou zijn gegaan indien hij u daadwerkelijk uit de weg zou willen ruimen.

Geheel aan bovenstaande vaststellingen duiden erop dat u bij terugkeer naar Irak geen persoonlijke vrees voor vervolging diende door de sjjiitische milities of door uw overste te koesteren. Verder verklaarde u dat er in Irak een rechtszaak tegen u lopende was en een aanhoudingsbevel op uw naam was opgemaakt (CGVS vragenlijst 3.1). Zoals hierboven reeds beargumenteerd kan u echter niet aannemelijk maken dat u effectief door uw overste werd overgeplaatst naar Falluja en kan u evenmin aannemelijk maken dat u door uw overste bedreigd werd. U geeft het CGVS geen zicht op de omstandigheden waarin u uw werk heeft verlaten. Bijgevolg kan niet aanvaard worden dat er een rechtszaak tegen u zou zijn aangespannen en een aanhoudingsbevel zou zijn uitgereikt omwille van het feit dat u ongewettigd afwezig zou zijn. Bovendien merkt het CGVS op dat u geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd ter staving van uw bewering dat er een rechtszaak tegen u werd aangespannen en dat de Irakese autoriteiten u daadwerkelijk strafrechtelijk zullen vervolgen.

Aansluitend blijkt uit de beschikbare informatie (cf. bijlage) dat de Military Penal Code die in augustus 2007 in voege trad, met betrekking tot ongewettigde afwezigheid, voorziet in straffen die, naargelang de situatie, variëren van gevangenisstraffen van twee tot zeven jaar. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn.

Hoewel uw profiel als soldaat niet in twijfel wordt getrokken, moet worden opgemerkt dat het profiel van militair an sich niet volstaat om als vluchteling erkend te worden. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming, waarbij een asielzoeker zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, is en blijft dan ook noodzakelijk. U heeft echter zelf geen concrete, geloofwaardige en ernstige, aan uw beroep als soldaat verbonden incidenten aangehaald.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypotheses, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat

de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016, en de COI Focus “*Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat.

Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km<sup>2</sup> heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km<sup>2</sup>, telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Irakese burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Irakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren. Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*). De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van

de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uw zus R.H.S.A.F. (CGVS 15/32232B –O.V. 8.158.250) vroeg asiel aan op 6 november 2015 en werd op 18 oktober 2016 erkend als vluchteling. Er dient echter opgemerkt te worden dat iedere asielaanvraag individueel beoordeeld wordt en er bij de beoordeling van de aanvraag van uw zus rekening werd gehouden met haar persoonlijke relaas, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u zelf niet op de hoogte bent van de problemen die uw zus in Irak heeft ondervonden en die aan de basis van haar erkenning als vluchteling lagen (CGVS p. 4). Bijgevolg toont u niet aan, en blijkt niet uit het administratief dossier, dat jullie een gemeenschappelijk vluchtrelaas of asielmotieven delen, zodat u zich niet zonder meer kan steunen op de erkenning van uw zus teneinde een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken. De door u voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande appreciatie. Uw paspoort, het paspoort van uw vrouw en kinderen, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw en kinderen, uw rijbewijs, uw rantsoenkaart, uw nationaliteitsbewijs, de identiteitskaarten van uw beide ouders, de overlijdensakte van uw vader die een natuurlijke dood stierf en uw kieskaart bevatten louter persoonsgegevens die niet worden betwist.

Verder legde u nog een badge van uw werk voor, een document waarop staat dat u in Trebil heeft gewerkt en een overplaatsingsbevel naar Falluja. Deze documenten staven dan wel uw werk, maar kunnen niet aantonen dat u hieromtrent problemen heeft gehad. Bovendien blijkt het document dat u voorlegde ter staving van uw overplaatsing naar Falluja, enkel te stellen dat u tot en met 23 april 2015 tewerk gesteld was bij het leger en wordt in dit document met geen woord gerept over uw daadwerkelijke overplaatsing naar Falluja (zie CGVS p.10). Verder legde u zes foto's voor van uw rug en legde u een USB stick voor, met een filmpje hierop. Omtrent dit filmpje stelt u dat het hier gaat over het moment waarop u werd vrijgelaten. Op dit filmpje bent u te zien, met blote bovenlijf, zittend op een brits, terwijl u aan de telefoon aan het spreken bent, omringd door verschillende mannen in militair uniform. Op uw rug zijn er gekleurde strepen op de huid te zien. Dit filmpje en de foto's tonen echter niet aan dat u aan uw rug verwondingen opliep omwille van de bedreigingen die u ontving van uw overste en omwille van uw weigering in Falluja te gaan werken. Bovendien verklaarde u over uw vrijlating dat u telefonisch moest beloven aan een overste, werkzaam in Falluja, dat u naar Falluja zou gaan. Er moet echter opgemerkt worden dat het geluid op dit filmpje is weg gefilterd, zodat niet te achterhalen is waar dit telefoongesprek daadwerkelijk over ging. Ook moet worden opgemerkt dat aan dergelijke foto's en filmopname geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijk inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Verder legde u nog een medisch attest voor waarin de littekens aan uw rechterhand en onder uw rechtersleutelbeen worden beschreven. Deze verklaring documenteert dan wel uw littekens, u kan met dit attest echter niet aantonen dat u deze littekens hebt opgelopen in de door u beschreven omstandigheden, nl. tijdens de moordpoging door uw twee collega's die u zouden hebben proberen te doden omwille van uw weigering in Falluja te gaan werken (CGVS p. 7 & 9).

Verder legde uw advocaat nog twee documenten voor, nl. een document uit het centrum en nog een arrest van 'Cour nationale du Droit d'Asile' van Frankrijk in verband met de veiligheidssituatie in Bagdad. Het document van uw centrum legde uw advocaat voor om aan te tonen dat u zeer moe en verward bent en het moeilijk heeft omwille van familiale problemen in Irak. Dit document heeft echter niet dezelfde bewijswaarde als een medisch attest. Indien u immers uw land zou verlaten hebben uit vrees voor leven en vrijheid en u omwille van deze problemen uw vluchtrelaas niet coherent en zonder tegenstrijdigheden kan vertellen, kan dan ook van u verwacht worden dat u zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om uw problemen te staven en/of te laten behandelen, hetgeen u nagelaten heeft te doen. In verband met de veiligheidssituatie in Bagdad moet opgemerkt worden dat deze reeds eerder in deze beslissing werd besproken (cf. supra).

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1. Verzoekschrift



### 2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 48/4 en 48/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “*het algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijk analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen)*”.

In onderhavig verzoekschrift stelt verzoeker als volgt:

*“Dat deze wettigheidscontrole de controle van de juistheid van de feitelijke motieven waarop deze beslissing gebaseerd is, inhoudt ;*

*Terwijl de motivering die aangehaald wordt door de Commissariaat-Generaal niet conform is aan de werkelijkheid :*

*Dat de Commissaris-Generaal een vergissing van appreciatie begaan heeft ;*

*-De punt 199 van de HCR Gids was niet gerespecteerd- .....si normalement une entrevue doit suffire pour faire la lumière sur la position du demandeur, une entrevue supplémentaire peut être nécessaire pour permettre à l'examineur de résoudre les conséquences apparentes et les contradictions et pour trouver l'explication de toute représentation fausse ou dissimulation de faits matériels. En elles-mêmes, des déclarations inexactes ne constituent pas une raison pour refuser le statut de réfugié et l'examineur a la responsabilité d'évaluer de telles déclarations à la lumière des diverses circonstances du cas" (Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, - punt 199 - )*

*Wat betreft het voordeel van twijfel : indien Uw Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker, past het te vermelden dat CGVS*

*Zodat de bestreden beslissingen nietig dienen te worden verklaard ;*

*Dat in de huidige stand van het dossier, niet kan worden aangetoond dat het ernstig en erge gevaar niet bestaat ;*

*I. Erkenning van de status van vluchteling.*

*Basis van de vrees : chiite milicies die de macht hebben.*

*Dat de voorgelegde middelen ernstig zijn ;*

*De juridische kwalificatie van het commissariaat is dus onrecht.*

*Dat de vordering als juist en gegrond voorkomt ;*

*Dat het middel ernstig is ;*

*II. Erkenning van subsidiaire beschermingsstatus*

*Op basis van de algemeen situatie in Irak (laatste positie van UNHCR).”*

### 2.2. Stukken

Per drager brengt verweerder op 20 april 2017 samen met een aanvullende nota de COI Focus “*Irak. De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 6 februari 2017 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

### 2.3. Beoordeling

#### 2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

#### 2.3.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd door zijn overste binnen het Iraakse leger, wiens corruptie hij aan het licht probeerde te brengen, alsook dat er tegen hem in Irak een rechtszaak werd aangespannen omwille van zijn onwettige afwezigheid van zijn werk. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij vage en inconsistente verklaringen aflegde over wie allemaal op de hoogte was van de corruptie van zijn overste, (ii) het niet aannemelijk is dat hij, nadat hij nipt kon ontsnappen aan een overplaatsing naar Falluja, gewoon terugkeerde naar huis, (iii) hij inconsistente verklaringen aflegde over zijn verblijf in Erbil, zijn terugkeer naar Bagdad en zijn paspoort, (iv) het niet aannemelijk is dat hij, na een verblijf in Erbil, terugkeerde naar Bagdad, (v) het evenmin aannemelijk is dat hij via de luchthaven van Bagdad Irak verliet, (vi) hij niet aannemelijk maakt dat hij onwettig afwezig is of was van zijn werk, (vii) uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat er in Irak geen gevallen bekend zijn van buitensporige bestraffing van desertie, (viii) hij geen concrete, geloofwaardige en ernstige elementen verbonden met zijn beroep als soldaat aanbrengt waaruit *in concreto* een gegronde vrees voor vervolging zou kunnen blijken, en (ix) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift geenszins in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Meer zelfs, verzoeker voert geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen deze motieven. Verzoeker komt immers niet verder dan de blote bewering dat de motivering niet conform zou zijn met de werkelijkheid en dat verweerder een verkeerde appreciatie maakte. Hij laat echter na *in concreto* uiteen te zetten waarom de motivering in de bestreden beslissing volgens hem niet conform zou zijn met de werkelijkheid of waarom verweerders appreciatie volgens hem verkeerd zou zijn of wat volgens hem dan de correcte interpretatie zou zijn. Dergelijk verweer kan bezwaarlijk worden beschouwd als dienstig. Waar verzoeker verwijst naar een paragraaf uit de proceduregids van UNHCR, dient erop gewezen dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de vluchtelingenstatus overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

### 2.3.3. Subsidiare beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is. De Raad stelt echter vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) (cf. European Asylum Support Office, *Article 15(c) Qualification Directive (2011/95/EU), A judicial analysis*, December 2014, nr. 1.8).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*", dateert van 14 november 2016. Verweerder verwijst naar dit standpunt in zijn aanvullende nota en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verweerder.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

*“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status. When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”*

(eigen vertaling: *“Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951. Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkwijze worden onderzocht.”*)

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger. IS komt in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden (“IDP’s”) op te vangen (“*UNHCR Position on Returns to Iraq*”, 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. IS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Daarnaast vinden er frequent minder zware aanslagen plaats.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de meest recente informatie, toegevoegd door verweerder, dat het aantal incidenten en slachtoffers in Bagdad in november en december 2016 gevoelig is gedaald.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer terug ingevoerd. Verder zijn de scholen in Bagdad geopend en is er gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiitische milities, nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER